
Činoherní čtení

Ve Smečkách 26, Praha 1

ZÁŘÍ, ŘÍJEN 2011

David Mamet: GLENGARRY GLEN ROSS
Michal Suchánek a Domingos Correia

Premiéra

David Mamet GLENGARRY GLEN ROSS

(Hra je věnována Haroldu Pinterovi)

Mamet v Čechách

Glengarry Glen Ross – název hry Američana Davida Mameta, kterou uvedl Činoherní klub, zní trochu jako pohanské zaklínadlo. Je to však název bezcenných pozemků, které se v rámci firemní soutěže snaží prodat zaměstnanci realitky, jimž jde o holou existenci. Slabí, kteří neprodají, musejí z kola ven.

Úkol, taktiky i praktiky čtyř chlápků vypuštěných do kapitalistické džungle se svou podstatou – nutností a touhou urvat co největší kořist – od instinktů lovce mamutů zase tolik neliší. I když vystupují v oblecích, byť dojemně obnošených, a místo klacku používají léčky mnohokrát sofistikovanější... a také směšnější. Zbožštěné a donaha svlečené principy kapitalismu „urvi, co můžeš“ a „silnější (rozuměj mazanější a otrlejší) vyhrává“, přijaté jako legální fungování „vyspělé“ společnosti, se tu ukazují ve vši pitomé zvrácenosti. Jsou tedy i velmi legrační, ubohé a jejich oběti, snažící se přistoupit na tato pravidla, svým způsobem dojemné. Ve hře je i pár zábavných, „nekorektních“ odkazů na národnostně, rasově i co do sexuální orientace smíšenou americkou (dnes i evropskou) populaci.

Mametovu hru v Činoherním klubu přeložil a režíroval **Ondřej Sokol**. Z jeho opakovaných návratů k textům tohoto dramatika je zřejmé, že si ho – stejně jako o generaci mladšího Brita s irskými kořeny Martina McDonagha – vyvolil za svého divadelního guru. Sokol je pro Činoherní klub ideálním režisérem. Je založením zároveň herec, má smysl pro absurditu situací a zálibně si vychutnává možnosti dobře napsaného dialogu. Ctí komunikaci s publikem. Obrazoborecký režisérský exhibicionismus je mu cizí. Zato si rád hraje. (...)

Nováčkem zdejšího týmu je **Otmar Brancuzský** jako George Aaronow, kulatoučkový, upocený outsider, který se dýchavičně drží na konci realitního pelotonu. Komunikuje s neodolatelným zpožděním. Pak je tu **Domingos Correia** jako manažer kanceláře John Williamson. Štíhlý, noblesní typ Afroameričana, bystře a instinktivně odhadující správné mocenské tahy. Od své „činoherácké“ premiéry v McDonaghově *Ujeté ruce* udělal (nejen na své češtině) velký kus práce. Parukou k nepoznání změněný **Jaromír Dulava** jako Dave Moss vystříhl detailní studii neschopného, záštiplného cholerika. Břilantní jsou především jeho energické výklady, doprovázené sprchou vyprskávaných soust a sprostých slov. **Michal Pavlata** hraje Shellyho Levena, útlého mužička, dojemně připomínajícího dávno minulé zlaté časy amerického snu. A pak je tu frajer plný života Richard Roma v podání **Michala Suchánka**. Predátor, který se s ničím nemaže a ví, jak na to. Realitákům zdatně sekundují **Pavel Kikinčuk** v roli plachého zákazníka, lapené oběti, která se chce vyvléct z nastražené pasti, a **Matěj Dadák** jako žravý policajt (...).

Marie Reslová, *Hospodářské noviny* 17. 6. 2011

Glengarry Glen Ross: Prodej realit pro otrlé

(...) Každá postava je jiná, ale všechny dohromady a dobře zahrané skládají obchodnickou mozaiku pro otrlého diváka. Koneckonců u pánů **Dulavy** nebo **Pavlaty** ani nejsme zvyklí na špatné výkony. Tím, kdo ovšem v *Glengarry Glen Ross* opravdu překvapí a po celou dobu exceluje, je tentokrát **Michal Suchánek**. Jeho Richard Roma přináší na jeviště rafinovanou úlisnost a vypočítavost na úrovni nejen obchodních vztahů. Nacvičené prodejní rétorické projevy i komické výstupy, kdy Romovi ujedou nervy, zvládá Suchánek s lehkostí a v obou případech mu publikum zaslouženě oplácí smíchem. (...)

Michaela Váchová, *www.nekultura.cz* 21. 6. 2011

David Mamet: Glengarry Glen Ross

(...) Nová inscenace Činoherního klubu stojí za vidění především díky soustředěným výkonům kompletně mužského hereckého týmu, který dokáže propojit humor, drastickou groteskní nadsázku se smutkem a existenciální tísň, která je pro mnohé z nás právě dnes velmi aktuální. (...)

Jana Soprová, Český rozhlas Vltava – Mozaika 21. 6. 2011

Premiéra

Tennessee Williams TRAMVAJ DO STANICE TOUHA

(A Streetcar Named Desire)

„Řekli mi, že mám nastoupit do tramvaje, která jede do stanice Touha.“

Překlad: **Luba a Rudolf Pellarovi**

Úprava a režie: **Ladislav Smoček**

Dramaturgie: **Vladimír Procházka, Roman Císař**

Scéna: **Hans Hoffer** / Kostýmy: **Simona Rybáková**

Hrají: **Lucie Žáčková, Jan Hájek, Marika Procházková, Matěj Dadák, Lada Jelínková, Otmar Brancuzský, Václav Šanda a další.**

Předpremiéra 25. září 2011

Premiéra 10. října 2011

Ladislav Smoček o inscenaci

Milý pane Smočku, Činoherní klub otevírá novou divadelní sezonu hrou Tennesseeho Williamse *Tramvaj do stanice Touha* ve vaší režii. Je to poprvé, co se setkáváte s tímto americkým autorem, jehož dramata pronikají hluboko do psychologie člověka. Co Vás na rozdílnosti jeho dramatických postav a rozporuplnosti jejich lidského jednání přitahuje?

Dokonalost toho, na co se ptáte. Naprostá dokonalost. A autor žádné postavě nestrání. Ti lidé, jeden každý, cítí, myslí a jedná pouze z popudu sebe. Každý má své samostatné Já. Prostě neprojevuje se tam žádná autorská vůle. A právě to je základ dokonalosti této hry.

Je to americká hra, která je navíc vpravdě americká. Čím déle do této hry pronikáte, tím víc chápete, jak hra je nekonečně duševně plná a smekáte před tímto dramatikem pomyslný klobouk. Možná, že je dobře, že je to můj první Tennessee Williams vůbec, kterého mám tu čest inscenovat, byť tak pozdě. Ale myslím, že je dobře, že tak pozdě.

První v Činoherním klubu pracuje rakouský scénograf Hans Hoffer. Můžete prozradit něco z vašeho vzájemného dialogu nad tím, jak vzniká scéna pro vaši inscenaci?

Hans Hoffer je neobyčejně sensitivní partner. Přesně chápe a respektuje s patřičným citem potřeby inscenačního prostoru, což je pro režiséra zásadní. Je přitom osobitý a důsledný a reaguje pružně a vstřícně na potřeby inscenace. A myslí 'v materiálu', což je dávný výrok Josefa Svobody. Hans Hoffer vůbec je podobná krevní skupina jako on, při práci s ním nemohu nevzpomenout na mou spolupráci se slavným 'Svobem'. A je tu ještě něco, co oceňuji velmi. Harmonický, přátelský a uvolněný vztah. Prostě, je to radost.

Děkujeme za rozhovor

Psychologické drama **TRAMVAJ DO STANICE TOUHA** (1947, Pulitzerova cena 1948) je jedna z nejlepších Williamsových her a jedním z vrcholů americké dramatické tvorby. Hra se v originále jmenuje **A Streetcar Named Desire**. V New Orleans skutečně existuje zastávka jménem Desire – Touha (nebo aspoň v době, kdy Williams *Tramvaj* psal, existovala) a je to zastávka konečná.

(...) Ve Williamsových hrách se nikdy nevyskytne postava, již by on sám (a tudíž později i divák) pohrdal – uvědomuje si totiž, že není oprávněn soudit, a právě šíře soucitu a porozumění činí jeho hry mocnými. Každá ze spisovatelových postav má svou vlastní

pravdu – včetně energického materialisty Stanleyho, v jehož případě ostatně Williamsovi obzvláště záleželo na výběru odpovídajícího herce (to on koneckonců prosadil pozdější hvězdu, nicméně tehdy téměř neznámého Marlon Branda). Niterné Williamsovy sympatie ovšem samozřejmě patří trosečnickům života a vyděděncům společnosti, a proč jim ve finálním efektu patří i ty naše, patrně nejlépe objasnil Arthur Miller. Proč nás tedy podle tohoto velkého dramatika tolik vábí „ono kouzlo ztraceného, přesto však posvátného ztroskotance?“ Proto, že všem připomíná „naše vlastní potlačené pudy, něhu, již jsme opustili, a svátost lidského ducha.“ Což je na počátku třetího tisíciletí třeba více než kdykoli předtím.

Hana Ulmanová (Z doslovu in: Tennessee Williams: Hry, Hradec Králové 2003)

Velmi často se hovoří o psychoanalytickém základu Williamsovy dramatiky. Těžko bychom však nacházeli tolik dramatického náboje v jeho dílech, kdyby byla úzce zaměřena do nitra jedné výlučné postavy a šlo v nich jen o podání psychoanalytické expertízy. Výchozí diskó Williamsova díla je daleko životnější a divadelnější: jde vždy o zachycení psychického jádra *situace mezi lidmi* a navíc vždy v konkrétním společenském prostředí. Ne nadarmo se u Williamse hovořívá o jižanských tragédiích, ne nadarmo v jeho dramatech žije v optické i akustické plnosti a plastičnosti jedinečné a nezaměnitelné fluidum země kolem mississippijské delty. Nikdy u něho nenajdeme abstraktní prostor děje, na němž je hra předváděna. Základním plánem každého Williamsova dramatu je tedy drama lidské skupiny – a to může být i dvojice – predestinované životem v určitém geografickém a etnickém okruhu. Svou básnickou suverenitou dokáže ovšem dramatik povýšit tento reálný a jedinečný kout světa na symbol světa celého a tím i lidské situaci dává přes všechny lokální kolorit všelidský význam. Dramatik amerického Jihu se stává dramatikem všech kontinentů.

Jindřich Černý (Z doslovu knižního vydání Williamsových jednoaktových her 7x Tennessee Williams, Praha 1966)

Stella Kowalská / Marika Procházková

Harold Mitchell (Mitch) / Matěj Dadák

Eunice Hubbellová / Lada Jelínková

Steve Hubbell / Otmar Brancuzský

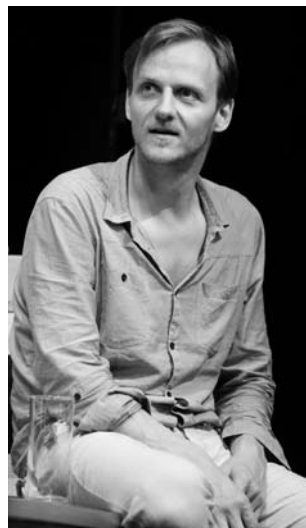
Mladík / Václav Šanda

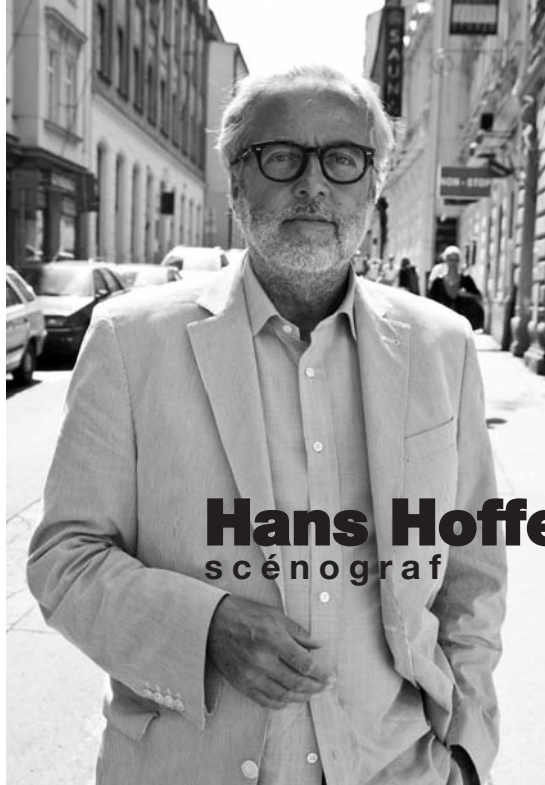
Blanche Dubois / Lucie Žáčková

Ladislav Smoček

Stanley Kowalski / Jan Hájek

Hans Hoffer
scénograf

Rakušan Hans Hoffer je autorem scény k připravované inscenaci Tramvaj do stanice Touha. Na sklonku prázdnin jsme se s ním spojili, abychom mohli otisknout rozhovor, který by přiblížil jeho (nejen) divadelní práci. Dozvěděli jsme se přitom, že jeho rodina má kořeny v Praze: ještě za Rakousko-Uherské monarchie se tu narodil jeho otec, pražský Němec hovořící také dobře česky.

Vážený pane Hoffere, studoval jste na akademiih múzického a výtvarného umění ve Vídni a pracujete ve všech evropských německy mluvících zemích. Působíte také v bratislavském Divadle Aréna a nedávno jste v pražském Národním divadle vypravil Shakespearova Kupce benátského. Zdá se, že větší část vaší tvorby se uskutečňuje na velkých činoherních a operních scénách. Nabízí se otázka: jak na vás napoprvé zapůsobil malý divadelní prostor Činoherního klubu?

Poprvé mě do Činoherního klubu pozval Martin Čičvák a viděl jsem tu jednu jeho vynikající inscenaci. Bezprostřednost a intimita zdejšího prostoru se mi tak zalíbila, že jsem mu navrhl, abychom tu spolu něco inscenovali. Já jsem vždy pracoval ve velkých i malých divadlech, na nejrůznějších uměleckých místech a moje zkušenost je taková, že právě v malém a neobvyklém prostoru často vznikne něco podstatnějšího než ve velkém. Divadelní zážitek se může uskutečnit kdekoli a kdykoli, tedy i ve fascinujícím, třebaže obtížném prostoru pražského Činoherního klubu.

S Ladislavem Smočkem připravujete inscenaci Tramvaj do stanice Touha. Čím je pro vás toto setkání?

Když jsem prakticky na divadle začínal, pracoval jsem s Fritzem Kortnerem, velkým německým režisérem, učitelem Petera Steina a nejlepším vídeňským Shylokem v *Kupci benátském*. Měl jsem radost, když dal Martin Čičvák podnět k tomu, abych se seznámil s velkým pražským autorem, režisérem a spoluzakladatelem Činoherního klubu Ladislavem Smočkem. On a zkušený, znalý dramaturg a ředitel divadla Vladimír Procházka mě pak přizvali ke spolupráci na této inscenaci. Už při první obchůzce jsem si mohl všimnout, jak neuvěřitelně je Ladislav Smoček spojen s prostorem klubu, jak je takřkajíc rozšířením jeho samého, jeho součástí.

Pro mne je každá umělecká práce „soukromou univerzitou“ a v tomto smyslu jsem se mohl od Ladislava Smočka už mnohé naučit; obzvlášť co se týká rozdílů s německým divadlem, které někdy zapomíná na hraní a utápí se ve významu. S herci Ladislav Smoček pracuje obdivuhodným způsobem, ne jako pozorující generalista ze zdola z parteru, ale bezprostředně na jevišti, ve stejné úrovni očí.

Co vás osobně na dramatu Tennesseeho Williamse zajímá?

Tramvaj do stanice Touha mám v paměti především jako skvělý film s Marlonem Brandem a Vivianou Leighovou. Je to příběh o výměně privilegií a úspěchů. Příběh o moci a bezmoci v soukromé intimní atmosféře. Úspěšný, silný proletářský cizinec a upadající „aristokratický“ působící majetná měšťanská vrstva. Je to tedy také dnešní téma: Jaké místo ve společnosti komu náleží? Tento zápas zanechává v lidech rány, jež nelze vyléčit. Potřebovali bychom na něj recept na společenské soužití bez nenávisti a předsudků!

V bratislavském Divadle Aréna a v pražském Národním divadle jste pracoval s režisérem Martinem Čičvákem. Jak jste k sobě našli cestu a co vás spojuje?

U příležitosti státního švýcarského jubilea jsem v kantonu Schwyz navrhoval koncept budovy festivalového domu „Kopftheater“. Měl tvar lidské hlavy, výhled na hory Mythen a pojal pět tisíc diváků. Inscenoval jsem v něm premiéru hry *Mythenspiel* a do jedné z hlavních

rolí jsem obsadil skvělého herce Juraje Kukuru, kterého jsem znal ze společné práce v Bonnu. Juraj, nyní ředitel Divadla Aréna v Bratislavě, mě dal dohromady s Martinem Čičvákem a já mu za to moc děkuji. Martin je excelentní, mimořádný mladý člověk, citlivý režisér, slibný, nápaditý a odvážný autor. Vedle osobního přátelství nás zatím spojují rozdílné fantazie a radost z výměny našich představ, obrazů a myšlenek. Mám dojem, že s ním lze – krok za krokem, ovšem kontinuálně – pracovat na nové divadelní estetice. Právě teď je Martin v těžké, ale i zajímavé fázi uměleckého vývoje a já jsem napjatý, jaká bude jeho budoucnost.

Praha, Bratislava a Vídeň jsou blízké příbuzní evropští sousedé, které spojuje minulost rodin a v mnoha ohledech kulturní a politické dějiny. Myšlenka znovubudování mostů ke společnému soužití mi přijde velmi šťastná.

Věnujete se také architektonické tvorbě a instalacím výstav. Právě podle vašeho návrhu byla v Umělecko-historickém muzeu ve Vídni nově otevřena sbírka antického umění. Lze postihnout slovy, o co jste při přípravě takto významné instalace usiloval? Vždycky jsem se při práci na výstavách a v muzeích snažil o vytvoření formy ‘návštěvnického divadla’, o propojení architektury a prezentace (scénování), které počítá s diváky. Návštěvník se tu stává ‘aktérem’, jenž si ve své fantazii tvoří ‘architekturu vnitřního prožitku’, jenž v něm vyvolávají situace, objekty, zvuky, prostory atd.

V Antické sbírce Umělecko-historického muzea je prvním a nejdůležitějším poselstvím ‘řeč originálních objektů’, na druhé straně je obklopuje muzejní palác v neorenesančním stylu 19. století. Třetí složkou, jež tu člověk nachází, jsou dramaturgicky odlišně scénované prostory vypravené v multimediální muzejní estetice dnešních dnů. Návštěvníkům se tu dostává skládaného zážitku, z něhož si teprve ve své ‘hlavě’ vytvoří celkový obraz, který jim ulpí v paměti.

Postupující muzealizace Evropy (všechno směřuje k turistickému cíli) a s ní spojená rutina vnímání, stejně tak v divadle jako v umění, vy-

žaduje permanentní procesy obnovování, které zostřují vnímání a umožňují tak poznání. Muzea pak nejsou místy pro mrtvé, spící věci, ale místy pro bezprostřední poznání, jež je odvozeno a vyvoláno prostřednictvím objektů vzpomínek v nejširším smyslu.

Děkujeme za rozhovor (peh)

Ophelia, Deutsche Oper Berlin

Hamlet, Burgtheater Wien

Der ferne Klang von Schreker – Instalace Klangsculptur v Reichenau

Připravujeme

Martin Čičvák KUKURA

(Doktorandská práce o stavu kultury)

Sláva je tak sladká, že máme rádi všechno, s čím je spojena, třeba i smrt.

B. Pascal

Režie: **Martin Čičvák**

Dramaturgie: **Vladimír Procházka, Roman Císař**

Scéna: **Hans Hoffer** / Kostýmy: **Nina A. Stillmark**

Hrají: **Juraj Kukura, Jan Hájek, Veronika Žilková, Lenka Skopalová.**

Premiéra v listopadu 2011

Hra *Kukura* (2011) formálně připomíná dramatiku Thomase Bernharda, s ním je **Martin Čičvák** důvěrně obeznán (za svou první režii Bernhardovy hry *Emmanuel Kant* v Národním divadle Brno získal Cenu Alfréda Radoka – talent roku 1999). Podobně jako Bernhard nadepsal jeden svůj text *Minetti (Portrét umělce jako starého muže)* – hra vznikla k sedmdesátinám německého herce Bernharda Minettiho, stěžejního představitele bernhardovských rolí, inspiroval se Martin Čičvák osobností **Juraje Kukury** (nar. 1947), s jehož Divadlem Aréna (2002) pravidelně spolupracuje (od r. 2004).

Pozvolné pracovní a lidské sblížení s generačně vzdáleným Jurajem Kukurou přenesl Martin Čičvák (nar. 1975) i do Činoherního klubu (viz inscenace *Koza aneb Kdo je Sylvie?* či *Rodinná slavnost*) a v současnosti vyvrcholilo v setkání při práci nad hravě ironickým kusem zaměřujícím se především nad mizerným stavem kultury obecně. Převážně monologický, kolovrátkově repetitivní proud sentencí Mistra nepostrádá hořký humor a sebeironii.

(rc)

Juraj Kukura a Martin Čičvák na zkoušce *Rodinné slavnosti* v r. 2005

Srdečně gratulujeme k 75. narozeninám

NINA DIVÍŠKOVÁ

*12. července 1936

herečka Činoherního klubu 1965 – 2001

A. P. Čechov: *Višňový sad* (režie J. Kačer, 1969; Charlotta)

„Když Čechov poznamenává: vchází Charlotta Ivanovna, tak Charlotta Ivanovna vchází na rukou. Nemůžeme vytknout interpretaci, ani že je snobská, ani že je Čechov znásilněn. Čechovovská melancholie se na pozadí žertování neztrácí, dostává nový groteskně tragický výraz.“

Ritva Särkisilta: *Škleb se slzami, Päivän Sanomat, Helsingky 29. 3. 1972*

M. Gorkij: *Na dně* (r. J. Kačer, 1971; Vasilisa s Popelem P. Čepka)

A. P. Čechov: *Racek* (r. J. Kačer, 1975; Arkadinová s Mášou J. Břežkové)

PAVEL LANDOVSKÝ

*11. září 1936

herec a dramatik Činoherního klubu 1966 – 1976

N. V. Gogol: *Revizor*
(režie J. Kačer, 1967; *Hejtman*)

„Hejtman Pavla Landovského, hňup a křup, ale ten výraz tváře – špatně vyřezaný Kristus někde u cesty s nohama v lopuší, to je maska, jež stále sedí a nespadne, nemůže, je to celý on zevnitř, činitel, na kterého teď ‘trhlo’, chrapounsky dupe, neboť se domnívá, že pořádek lze vynutit, jenže už je pozdě, všem jeho lhostejným kumpánům je nejlíp na dně sklínky, a tak řádí a řve, aby je aspoň trochu postavil do lajny, pak jen sípá, kolik odstínů má ten chrapot, ruce bezvládně visí podél těla, ale pak se zas rozkomiňají jako trosky větrného mlýna, anebo do nich uchopí housle a dá zazní tрыlku, jenže to už je absurdita, v tu chvíli totiž šlape nohama po kupcích, tluče je smyčcem přes uši, tu máš, že sis dovolil žalovat, tu máš...“

Jindřich Uher: *Etuda pro Činoherní klub, Rovnost 12. 11. 1967*

A. P. Čechov: *Višňový sad* (r. J. Kačer, 1969;
Lopachin s Raněvskou v Galatíkově a Gajevem J. Somra)

A. P. Čechov: *Racek* (r. J. Kačer, 1975; *Trigorin s Ninou L. Šafránkové*)

JAN KAČER

*3. října 1936

režisér a herec Činoherního klubu 1965 – 1975

L. Smoček: *Piknik*
(režie L. Smoček, 1965; *Burda*)

F. M. Dostojevskij:
Zločin a trest
(r. E. Schorm, 1966;
Raskolnikov se Soňou
J. Třebická)

„V Janu Kačerovi nalezl Schorm skutečně ideálního interpreta Raskolnikova, tohoto subjektivního zlepšovatele světa, poutníka mezi vizí a realitou, vraha ze zásady. Kačer hraje Raskolnikova s nejvyšší intenzitou a vytváří extrémny svého charakteru naprosto věrohodně. Ještě i v pasivitě vyzraňuje démoničnost. Jiřina Třebická je velmi dojemným způsobem dětská Soňa, prostitutka a věřící, soudkyně a spasitelka.“

I.K.: *Pražští hosté: Zločin a trest v Schaubühne, Telegraf, Berlín 21. 1. 1968*

Doušky

■ Činoherní klub představí na letošním **Mezinárodním festivalu Divadlo** v Plzni 22. 9. inscenaci hry Felixe Mitterera **MOJE STRAŠIDLO**. Hrají **Blanka Bohdanová** a **Stanislav Zindulka**, režie **Martin Čiřvák**.

■ 24. června byla výtvarníku **Luboši Hřůzovi** udělena in memoriam **CENA MĚSTA JIHLAVY** za celoživotní tvorbu v oblasti divadla.

■ V letním refektáři kláštera v Plasích je do 18. září pod názvem **POCTA ANNĚ FÁROVÉ, 9 & 9 + 30** otevřena dokumentární výstava fotografií jedinečného fotografického počínu uskutečněného před třiceti lety v prostorách konventu.

V roce 1981 proběhla v budově plaského konventu fotografická výstava, která se stala jednou z nejvýznamnějších událostí české nezávislé kultury v normalizačním dvacetiletí 1969 – 1989. Výstava v Plasích byla vyvrcholením tříleté výstavní činnosti v pražském Činoherním klubu, kde se na výstavách 9 a 9 představila celá jedna generace českých fotografů. Ústřední osobností, která kolem sebe tyto fotografy soustředila a všechny výstavy uváděla, byla historička fotografie **Anna Fárová**. Na zahájení přijeli nejen významní francouzští novináři, ale i světoví fotografové **Henri Cartier-Bresson** a **Marc Riboud**.

*Knihu **Plasy 1981** vydalo nakladatelství Torst v roce 2008 s grafickou úpravou **Josky Skalníka**.*

■ AMU a Nakladatelství KANT – Karel Kerlický vydaly ve velké řadě edice Disk knihu **Jana Císaře Česká divadelní tradice: mýtus, nebo živá skutečnost?** Autor ji uvedl výrokem **Jana Patočky**: „Dát člověku odvahy, aby ve svémездеjším životě se cítil odpovědný za světový a společenský řád, aby do něho mohl a chtěl zasahovat.“

■ V září vychází nová **Amatérská scéna**.

Činoherní klub uvádí:

Přehlídka amatérských divadelních souborů v roce 2011 se uskutečňuje za finanční podpory Ministerstva kultury ČR.

Divadelní soubor Domu kultury Krupka **Václav Havel** **ODCHÁZENÍ**

Hra je plná podobenství a sarkasmů.

Režie: **Jana Urbanová** / Výběr hudby: **Pavel Krs** / Scéna: **Rudolf Rýsl, Václav Vašák** / Zvuk: **Josef Černý** / Hrají: **Josef Barták, Alena Aksamitová, Irena Víznerová, Vlasta Studnařová, Bára Krsová, Erika Antošová, Jitka Rybolová, Pavel Polívka, Jaromír Kejzlar, Jiří Schamberger, Svatopluk Vašut, Štefan Olšák, Petr Dvořák, František Rýsl, Václav Vašák, Radek Vlasák, Vladimír Urban, Anna Kejzlarová.**

Neděle 16. října 2011

Divadelní soubor Domu kultury Krupka má dlouholetou tradici. Zakladateli byli manželé **Vladykovi** v roce 1945. Roku 1974, kdy se režie ujala **Jana Urbanová**, zůstali oba manželé v souboru jako přední a nejzkoušenější herci. Soubor se nadále věnoval zejména současné české a ruské dramatu. V současné době má soubor na repertoáru inscenaci hry **Václava Havla *Odcházení***. Je prvním amatérským souborem, který získal práva na uvádění této hry.

(...) A já si myslím, že tahle inscenace, která šla věcně, střídě, bez nějakých složitých ambicí ve smyslu komplikovaného výkladu, postihla jistě jádro věci, vyjádřila určitý smysl. (...)

Jan Císař, Zpravodaj přehlídky Divadelní Děčín 2011

Autorská práva k dramatickému textu zastupuje **Aura – Pont s.r.o.**, Veslařský ostrov 62, 147 00 Praha 4. V představení je použita nahrávka hlasu **Václava Havla** ze světové premiéry inscenace ***Odcházení***, která byla uvedena 22. května 2008 v Divadle Archa v Praze. Při představení nelze pořizovat žádné zvukové nebo zvukově obrazové záznamy. **Autorská práva k nahrávce vlastní Divadlo Archa.**

Nejhodnější medvídci
Leo Eggerstein
DOUBKOWA HOLE MÁ

Velmi pomalá hra o naději a lásce. O dnech, kdy ženy vypráví o svých životech podle obrazů a symbolů vytetovaných na svém těle. Kérka jako kronika i akční plán.

Režie: **Dan Vavřík** / Scéna: **Jiří Havlíček** / Kostýmy: **Zuzana Krejzková** / Hudba: **DJ Ventolin** / Hrají: **Irena Holemá, Klára Doubková, Jitka Říhová a Klára Dernerová** / Jevištní technik: **Jan Hanyš**.

Neděle 30. října 2011

Clara Doubkova:

Líbil se mi jak je asexuální, ty hloupé tři chlupy pod nosem, ubohá náušnice pod pramenem mastných vlasů, aby tam byla a aby nebyla vidět. Stále má v sobě ten přirozený uklidňující vnitřní chlad. Když se ho dotýkáš, je to jako bys hladila... mrkef. (Směje se.) Kedlubnu. Řekla bych, že sněhulák je živočišnější než Franz.

V jaké hře se říká?

NEVADÍ VÁM
že POUŽÍVÁM
HUMOR?
že ne? VV

Hádanka 1/XII Budete-li znát odpověď na tři hádanky dvanáctého kola naší soutěže, můžete je poslat na adresu pokladna@cinoherniklub.cz. Vylosovaný výherce získá dvě vstupenky na představení ČK.

Poskytovatel čtyřletého grantu na provoz:
Hlavní město Praha

PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA

Na rok 2011 poskytují
Hlavní město Praha
Činohernímu klubu
grant ve výši 16.429.000,- Kč

Partneři Činoherního klubu

PRAŽSKÁ
PLYNÁRENSKÁ
a.s.

www.radiohortus.cz

Tonera

www.radiohortus.cz

scena.cz
1. KULTURNÍ PORTÁL

Redakce Činoherního čtení: **Roman Císař, Petra Honsová, Radvan Pácl**.
Foto: **Pavel Nesvadba, Pavel Kolský, Martin Sršeň, Miloň Novotný**,
archiv **Hanse Höffera** a **Luboše Hružy**, archiv **DS Domu kultury Krupka**
a **Nejhodnějších medvídků**. Jazyková korektura: **Andrea Fiřtková**.
Grafická úprava: **Kateřina Skalníková**.

www.cinoherniklub.cz

Galerie Smečky Vás zve na výstavu

Městská knihovna v Praze 120 let Vylodění ve Smečkách

**Vše, co možná nevíte o Městské knihovně v Praze, a nenapadlo by vás se na to zeptat...
od 5. 10. 2011 do 19. 11. 2011 / úterý – sobota, 11.00 – 18.30 hodin**

Vstup zdarma pro držitele ZTP, ZTP/P, důchodce, děti, studenty SŠ, VŠ a pro všechny držitele Zákaznické karty Pražské plynárenské, a. s.

**Ve Smečkách 24, 110 00 Praha 1
(vedle Činoherního klubu)**

tel.: +420 222 210 268, tel./fax: +420 222 210 272
e-mail: galerie.smecky@ppas.cz

